

Gabriel Cirera Pons

Sr. President de l'Orfeó Catalá.

CIUTAT.

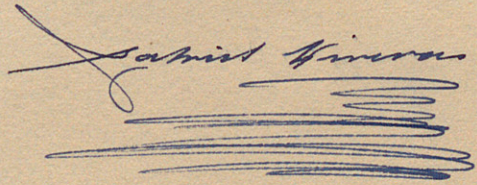
Molt distingit Sr. President:

Fa molts anys que sóc soci de l'Orfeó Catalá, junt amb altres familiars meus i faig constar que em tinc per un dels seus més adictes. A més, tinc l'honor d'haver sigut President de l'Orfeó de Sabadell en períodes difícils, lo qual acredita també el meu afecte per aquestes entitats musicals.

Després d'aquesta simple presentació, em plau exposar-li que cada vegada que m'haig de proveir d'entrades pels concerts en el Palau de la Música, em dóna pena el veure com el públic s'ha de sotmetre a les "cúes" al carrer per a la obtenció de localitats, sofrint les molesties de l'íntemperie, degut al emplaçament de les taquilles que les despatxen. El Palau és molt gran i sembla que podria habilitar-se un dels seus locals per a aixoplugar al públic, sense incomoditats.

Res més, senyor President, que posar a la seva consideració aquesta iniciativa i evitar l'haver de sentir més els comentaris, per la desatenció amb que la concurrència es considera molestada.

Atentament resto de vostè affm. S.S.

Gabriel Cirera

Ciutat 10 de Gener del 1969.

Joan Pineda i Juncosa

PÈRIT INDUSTRIAL

Sant Antoni, 36 - Telèfon 5000

O.C.
TERRASSA, 21 de gener de 1969

Sr. President de l'Orfeó Català - Barcelona

Distingit senyor:

Oportunament rebérem les circulars que l'Orfeó envià als seus socis fent-los coneixedors dels propòsits d'expansió d'activitats i de nivellament de despeses.

Sempre hem mirat amb simpatia les obres que eduquen el poble, fomenten les arts i ens fan estimar la terra mare. Aquests atributs l'Entitat que vostè presideix tan dignament, els manté en un grau elevadíssim i constant que guanya l'agraïment de tots els catalans. Això ha fet que anéssim continuant les nostres col·laboracions, encara que materialment petites, plenes d'amor i desig de prosperitat premiadora dels seus esforços, malgrat que unes circumstàncies particulars ens destorben gairebé sempre d'assistir als festivals que esperem amb il·lusió.

Circumstància de molt pes és que, des de fa molts anys, em sento atret, cada vegada més, per una qüestió que és bàsica per la vida del país i, en conseqüència, pel floreixement de la riquesa, de la bellesa, de les ciències, de les arts, naturalment també de la música, i de tot aixecament econòmic, social i humà. No pot ésser més simple ni tampoc menys transcendental: la capacitat d'infiltració, la major o menor preparació perquè la terra o les corrents dirigeixin cap el subsòl l'aigua de les pluges. Fins de les més fortes. Avui es discuteixen extensament tota mena de problemes però aquest, quina solució és indispensable per a iniciar la de cada un d'ells, talment com si fos per una consigna inconfesable, queda sempre i unànimament eliminat.

Els països ben ordenats procuren aprofitar tota l'aigua i tota la terra. Aquí, mentre les necessitats augmenten en progressió geomètrica, terra i aigua es perden, cada dia més, pel continuat abandó de masies i

pobles; conreus, boscos i torrents. La pluja que hauria d'enriquir i suavitzar, empobreix i destrueix.

He procurat cridar l'atenció i he reunit uns pocs col·laboradors. Hem alcançat alguns èxits. Tants com probes sobre la terra però, per ara, han sigut poc advertits pels homes. Cal un esforç més gran.

Això ens porta el matrimoni a suspendre, dolorosament però en l'esperança de temps millors, la nostra col·laboració a la seva obra benèmerita. Dic ens porta: ens portaria. Perquè l'amor sempre vol armonitzar.

Es segur que entre els socis destacats de l'Orfeó Català no hi manquen homes que senten per la preparació del sol, per la rastellera de beneficis socials que'n provenen i per esquivar el ròssec de funestíssimes calamitats que'l seu descuit ocasiona, una vocació innata o un interès amorós que'l progressiu coneixement de la naturalesa ha fet prosperar.

Aquesta impressió decanta ~~ens porta~~ a continuar en nostre ajut, actualitzant-lo, convençuts de que una mutua protecció moral resultarà beneficiosa pels fins que uns i altres persegüim.

Cavar sembla molt diferent que cantar. Però no ho és gaire si totes dues coses son mogudes pels mateixos amors.

El fons de la biblioteca, així com "Els divendres de l'Orfeó Català" i l'"Agrupament Llongueres" ens esperancen; però les activitats particulars, coneixements o aficions de molts dels homes que donen vida a l'Entitat, no'ns permeten dubtar.

Senyor President: confio que a través de la Junta o Seccions, trobarà un camí que'ns posi en contacte amb els elements idonis.

Nosaltres ^aportarem un feix d'observacions, ensenyances i experiències viscudes, amargues i dolces, procedent el seu valor de la naturalesa i de bons mestres. Però les amargors sempre dels homes. Podrien resultar ~~extraordinariament~~ útils.

Estic molt agraït, ja des d'ara, de les gestions que farà i resto plaentment a les seves ordres

J. Pineda

Inclou les corresponents fitxes, de la meua esposa i meua, acceptant els augments proposats.

Emili Monteagudo Ballester

Casanova, 226

Barcelona - 11

Sr.

JOAN ANTONI MARAGALL

Alfons XII, 79

BARCELONA

Barcelona 7-2-1969

Distingit amic i President:

He d'agrar-vos la vostra lletra i els totalment inmerescuts elogis que conté.

Voldria excusar-me abans de tot per la meva absència a la darrera Junta així com a l'Assemblea de socis però he de dir-vos que no vaig ésser convocat per cap dels dos actes imagino per alguna falla administrativa.

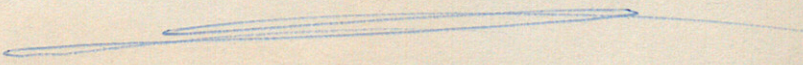
Evidentment voldria reiterar-vos la meva incondicional col.laboració en el moment que aquesta fós precisa en qualsevulla de les tasques de l'Orfeó Català.

Em sap, emperó, molt de greu no poder venir al sopar que oferiu el proper dilluns per compromisos presos amb anterioritat. Voldria, així si, em fessiu la mercé d'excusar la meva absència que es produeix ben a desgrat meu.

Espero poder coincidir amb vos en alguna ocasió per a reiterar-vos personalment els meus sentiments, mentre us prego vulgueu acceptar el testimoni de la meva amistat i reconeixement.

Ben cordialment

Emili Monteagudo i Ballester

Ernest Cell

Barcelona, 8 Febrer 1.969

Sr. D. Joan A. Maragall Noble
President de l'Orfeó Català
C i u t a t

Distingit President i estimat amic:

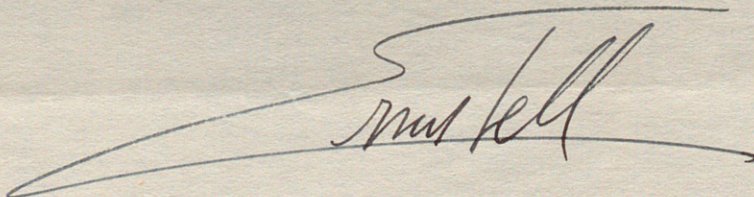
Acababa de contestarte a una carta particular molt afectuosa que m'has enviat, agraint el nomenament per a mi tan honrós -- d'haver estat elegit vocal de la Junta Directiva de l'Orfeó Català, quant rebo la comunicació oficial de la Junta fent-me saber la designació; i ho fa en uns termes tan amables que sols ho expliquen la bondat i exquisida-cortesía de la Presidencia y Secretaria, que la han signat.

No tinc paraules per a contestar a un elogi tan inmerescut. Sols dec dir que procuraré col.laborar amb tota la bona voluntat, per a no desilusionar massa a les persones que en mi han posat la seva confiança.

M'anima també el propòsit d'empendre amb tot entusiasme la tasca dins la línia de renovació que ens imposen els nostres dies. I -- desd'ara pot la Junta comptar amb la meua adhesió a l'obra cultural de l'Orfeó, al enaltiment de la seva noble missió, a la adaptació de les seves tasques a les línies actuals, i sobre tot al treball d'equip amb uns elements tant ricament dotats de valors morals, i amb els que m'honora la meua antiga i lleial amistat.

Agraïdíssim a la designació i als amables termes de la comunicació oficial, em plau oferir-me, a la Junta i a tots els socis repetir una volta mes el testimoni d'afecte i bona amistat.

Sempre affm,

Barcelona - 18 - Febrer - 69 ^{O.C} —

Dr. President de l'Orfeó Català

● Estimat amic: Com sia que el
dia 23 del actual mes, farà dos
anys de la mort d'en Felip i
essent diumenge, celebrarem una
missa el dissabte 22 a les
Temes negres a dos quarts de
● deu del matí.

Sencillament fes ho saber
als amics d'aquí de fort
nova, per si poden assistir-hi.

Gràcies
Montserrat T. Vda. Guilla.

JUAN MILLET TUSELL

Madrid, 24 de Febrero de 1.969

Sr. D. Joan Antonio Maragall
BARCELONA

Estimat amic:

T'escric aquestes ratlles en nom de la mare, germans i demés familiars. Estem profundament emocionats, encara del acte del diumenge pasat. Va esser molt bonic. Gracies a tots els que heu fet posible que durant molta estona l'esperit del meu pare ens invadis a tots.

Personalment em vaig emocionar molt ; feia tants anys que no havia sentit el Cant de la Senyera!. Encara recordo els malts de cap, neguits i preocupacions del papà, aquí a Madrid, quan lluitava perquè es poguessin cantar més cançons amb la nostra llengua. Jo he viscut el seu neguit a Madrid, in clús vaig poder-lo ajudar amb alguna ocasió...

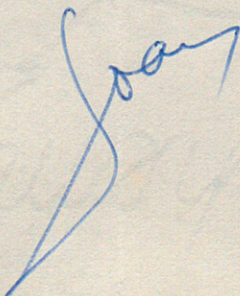
M'ha costat començar la carta perquè no sabia com dir tot lo que sento. He deixat passar uns dies i encara que malament, he dit un xic de lo que porto dintre meu.

Gracies de nou amics de l'Orfeó, penseu que sempre estarem lligats a vosaltres i que podeu disposar de nosaltres.

Les veus dels cantaires arribaren al Cel i estic segur que el papà es ficà dintre de nosaltres per fer-nos mes forts i fidels, i perquè visquesim uns moments d'una felicitat al ma teix temps donça i amarga. El molt el buit que ell deixarà...

Amb tot el nostre agraïment que demano traspassis a tots els de la Junta mestres, cantaries...

Una abraçada

l'eta. son

D. C.

Barcelona, 25 de febrer de 1969

Senyor Joan Millet i Tusell
Zurbarán, 17
Madrid - 4

Estimat amic:

Gràcies per la teva carta del dia 24 que portaré a la reunió pròxima de la Junta, però entretant vull agrair-te-la i celebrar que us agradés el concert i sobretot el record que representava pel vostre pare que tant resò va deixar en aquesta casa on mai no l'oblidem.

Comprent la teva emoció al sentir-te en certa manera integrat amb la personalitat del teu pare en quant a la seva gestió en profit de l'Orfeó.

Saluda a la teva mare i germans agraint-los també els sentiments que per la teva mediació envien a l'Orfeó.

Una abraçada del teu amic,

0. r -
pere masdeu i rokira

barcelona-13 25 Febrer 1969.-

Sr. Joan A. Maragall
President del "Orfeó Català"
C i u t a t -

Senyor,

Com a continuació a la conversa que he tingut el gust de celebrar amb vostè, em plau dirigir-li la present per assabentar-lo que en la meua qualitat de productor de cinema amateur, estic realitzant una sèrie de films, biografies de gent de casa nostra, i que es diu "Homes dels Països Catalans".- Estic acabant la primera serie de tres que son,

Pompeu Fabra - la llengua d'un poble.
Salvador Espriu - un escriptor català.
Pau Casals - ha complert 90 anys.

He començat ara la de "Joan Miró" i a continuació anirant Subirachs, Joan Llimona i altres.-

Es tracta de uns curt-metratges d'una durada aproximada de 45 minuts. filmat a 16 mms., color i sonoritzades.-

La de Pompeu Fabra va ésser estranada a Zurich el passat mes d'Octubre amb motiu dels Jocs Florals. Tant aviat com estiguin enllestides les altres dues, que ho seràn abans d'acabar el mes de Març, volem fer una sessió de totes tres, que seràn presentades pel notable crític cinematogràfic Miquel Porter Moix.-

No obstant la primera exhibició i amb caire més aviat particular es farà al Monestir de Montserrat, on el Pare Abat hi està molt interes-

pere masdeu i rovera

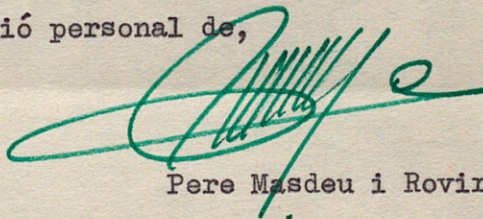
barcelona-13 25-2-69.

- II -

sat. Després dintre la primera quinzena del pròxim mes d'Abril, la esmentada presentació a Barcelona, que fora molt interessant pogués esser efectuada al "Palau" on crec que la sala "Lluís Millet" fora un lloc molt adient.-

Li agrairia moltíssim que el Consell Directiu que vostè tant dignament presideix, em dongués la deguda autorització, ja que estic segur resultaria una vetllada molt interessant.-

Amb tota la consideració personal de,

Pere Masdeu i Rovira. Soci de l'Orfeó.

p.s. Acompanyo dos retalls de revista que comenten aquests films.

La alegría que pasa

por
MIQUEL PORTER-MOIX

cinta sin fin cinta sin fin cinta

NOTICIAS DEL CINE EN CATALUÑA

DE COMO LA AFICION,
SI TOMA CONCIENCIA,
LO PUEDE TODO

PERE Masdeu i Rovira es un hombre de unos sesenta años. Su manera de moverse, de vestir, de trabajar o de hablar, sin embargo, contienen algo energético que desmiente, como en tantos otros casos, las verdades de la edad temporal. Como buen tarraconense, podría pasar por un tribuno romano del bajo imperio: canas bien cuidadas, nariz y mentón enérgicos y un cutis de muchacho joven.

En efecto, Pere Masdeu ingresó en la legión de los aficionados a la fotografía hace ya muchas décadas. El fue quien constituyó, antes de nuestra guerra, la «Agrupació Fotogràfica» de Tarragona, que debía desaparecer con el inicio del conflicto armado. Un cambio de residencia, unas nuevas condiciones creativas no arredraron al hombre-ojo que era. Y así, concurso tras concurso — en la «Agrupació Fotogràfica de Catalunya», en el del AFAL de Almería... sus obras fueron premiadas una y otra vez.

Sin embargo, él, a quien la fotografía le había entrado con la edad de la razón, estaba dispuesto a hacer lo que pocos admiten: evolucionar con el tiempo y comprender que a cada época corresponde un distinto modo de concreción. Así, dejándose de las zarandajas, prescindió de tabús y, durante algún tiempo, se ejercitó de modo gris en el estudio de las nuevas modalidades expresivas. Si su reaparición fue un éxito, por lo que a la fotografía se refiere, mucho más importante nos parece el hecho de que, de pronto, diera el paso decisivo: comprarse una cámara cinematográfica. Los hombres, a pesar de los abundantes elementos de burri-

ficación, son consecuentes. Y si a él le habían interesado siempre los temas de «marina», lógico resultó que debutara en el mundo del film amateur con *El port té la seva poesia*. El paso siguiente fue *A Girona, passant per Sant Feliu*, que incide de nuevo en el documental y que da a Masdeu la idea de *El que s'ha de fer*, una serie antológica que, con el nombre de «Homes dels Països Catalans», le obliga a abandonar su inicial equipo de 8 mm. para pasarse, con armas, bagajes y consecuencias, al 16 mm.

Dentro de esta serie, hemos visto el estado actual de los tres primeros y examinado el plan de trabajo para el siguiente. Y ante lo vasto del plan, la sencillez de su exposición y la seguridad con que es expuesto, no nos duele confesar que nos sentimos algo avergonzados.

Para empezar, «Salvador Espriu», comprendiendo unas secuencias de un ambiente denso y definidor en la casa del poeta en Arenys, trozos de representaciones teatrales de la compañía Adrià Gual, planos del poeta, leyendo su obra... combinados con la naturaleza misteriosa del «cementiri de Sinera», de las calles, las viejas, los niños.

Después, «Pau Casals» y «Pompeu Fabra». Si los comentarios al primer film irán, con toda lógica, a cargo de Ricard Salvat, ¿quién mejor que Alavedra para el segundo y Sarsanedas para el tercero? De ambas hemos visto un esbozo y si nos parecía ajustada la visión del material «Espriu», aún preferimos la de los films siguientes. Quisiéramos tener la tranquilidad de saber que, de lo filmado a lo proyectado, habrá aquella proposición definitiva que lleva a lo bueno hasta la frontera de lo óptimo.

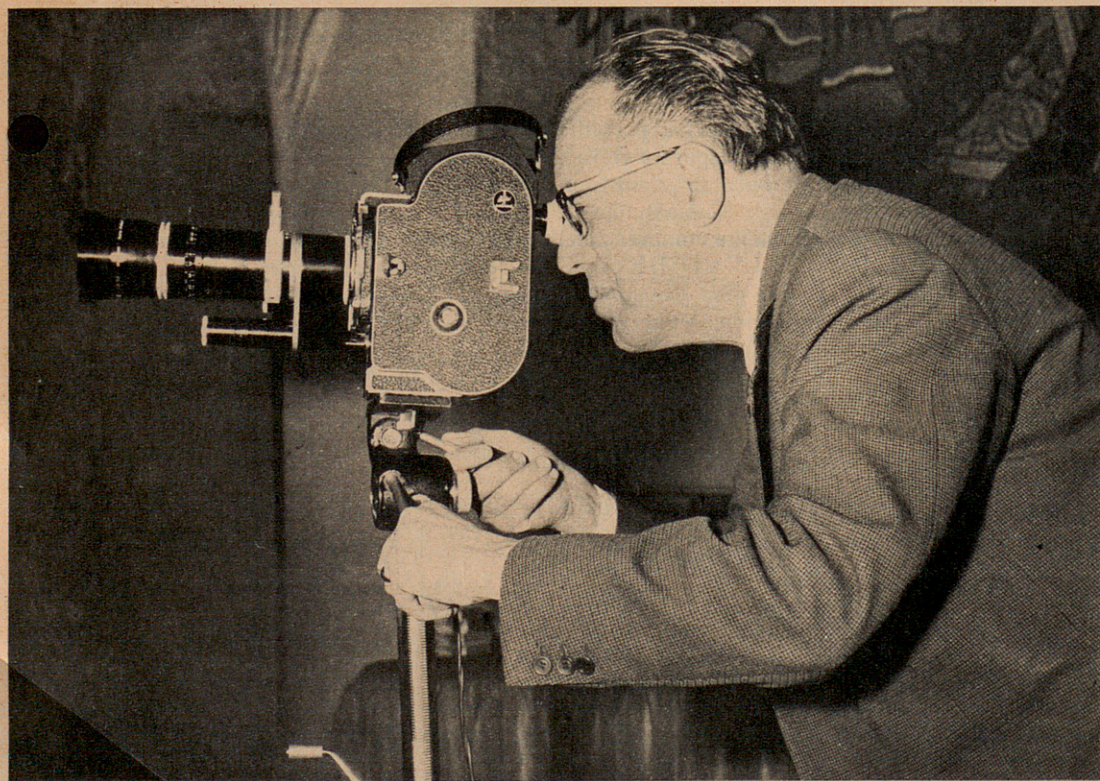
Luego, vendrá un «Joan Miró», comentado por Cirici Pellicer.

Un Miró visto por un hombre de ojo desapasionado en lo humano y con más de un ideal en lo filmico será una prueba necesaria y difícil para conseguir la plenitud. Y lo que nos sorprende, lo que emociona es que ello suceda con un revolucionario cultural de respetable, de probada moderación y de innegable seriedad. Si los jóvenes amateurs del país no reaccionan ante este ejemplo... cabe pensar lo peor.

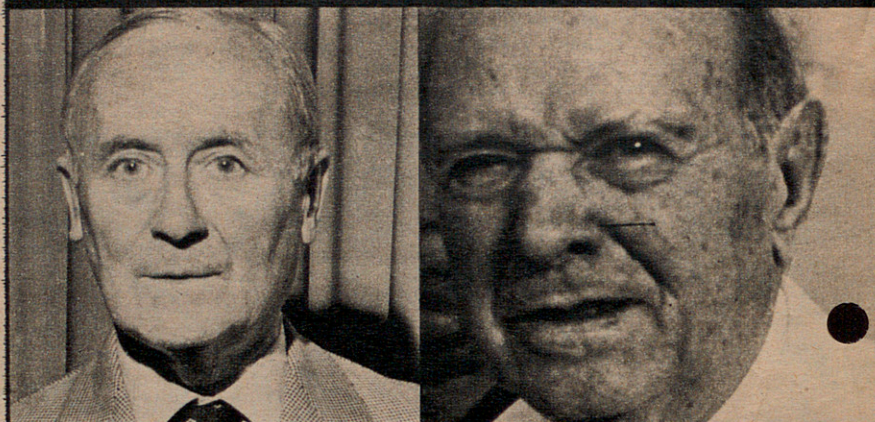
«VERD MADUR» Y LA
NORMALIDAD DE UNA
ESPERANZA

El estreno de «Maria Rosa», de Moreno, con un clima de lógica que ayudó mucho, representa un paso en la historia del cine peninsular. En efecto, ni «El café de la Marina», de Sagarra, ni «Draps i ferro vell» pueden servir para justificar una historia del cine sonoro catalán. La primera fue un ensayo minoritario. La segunda se limitaba a dar una versión catalana a una cinta francesa, con algunas astutas pero no definitivas modificaciones.

El cine, en los países catalanes, había arrancado de antiguo, había pasado por los pasos normales de cualquier cine europeo. Pero la crisis de la primera posguerra y la aparición del sonoro hicieron difícil una continuidad que luego se vio totalmente cortada por razones que no vamos a analizar pero que entran más en el terreno del énfasis político que en el de la verdad política. Tan sólo en el campo de los no profesionales se vieron ejemplos de reacción tendente a la normalidad. Así, en los años difíciles, la colaboración de un grupo de amateurs mataronenses — con Fité, Punsola y Terricabres a la cabeza — logra algún resultado.

Pere Masdeu, con su serie biográfica, marca un camino a los amateurs

«HOMES DELS PAÏSOS CATALANS»

EN Pere Masdeu i Rovira és un home ple d'inquietuds. Tot allò que de prop o de lluny ateny la cultura i el país compta, amb ell, des de fa anys, amb un conreador fervent i entusiasta.

—Em tenia preocupat el fet que, dels homes nostres, no en restés físicament res —ens diu.

—Prefereix a l'aspecte físic dels nostres immortals. Queden els papers, queden les obres, queden unes fotografies... Però, en Masdeu, dels mots, n'enyora llur figura humana, el seu aire, que no pot restituir-nos us simple paper.

—¿Penseu el que seria que poguéssim veure una pel·lícula d'en Guimerà, de l'Iglésies, del mestre Millet...? —diu.

En Pere Masdeu i Rovira s'ha emprès aquesta tasca. Vol esdevenir gairebé el biògraf cinematogràfic dels nostres grans homes. I s'ha posat a rodar uns curtsmetratges d'una durada aproximada de trenta a seixanta minuts, que constituïran una antologia nomenada «Homes dels Països Catalans».

Els dos primes films estan ja pràcticament llestos. El primer es titula «Pau Casals. Ha complert 90 anys». El presenta Joan Alavedra i en Pere Masdeu hi ha inclòs un poema «La vila del Vendrell», llegit pel seu propi autor, Josep Carner, els castellers «Nens del Vendrell»; el Museu Pau Casals de Barcelona; una actuació de la Coral Sant Jordi dirigida per Oriol Martorell; Enric Casals dirigint «El Pessebre», al

Palau de la Música Catalana, i unes seqüències finals que el cineasta espera rodar aquest estiu a Prada, i l'aparició de Pau Casals interpretant «El cant dels ocells».

La segona producció de l'antologia està consagrada a Salvador Espriu, «Un escriptor català». La presentació és a càrrec d'en Ricard Salvat, i apareixen en la cinta Guillermina Motta cantant «Assaig de càntic en el temple»; Raimon, amb una cançó de la «Roda del Temps»; escenes de les obres d'Espriu.

Gairebé encara no llestes les dues pel·lícules anteriors, en Masdeu treballa ja en una tercera titulada «Pompeu Fabra. La llengua d'un poble», que presentarà en Jordi Sarsanedas.

—I estic escrivint el guió de les següents, que tindran per protagonistes Josep Carner (presentat per Albert Manent), Joan Miró (presentat per Alexandre Cirici i Pellicer). Espero poder exhibir aquestes dues també dins aquest any.

La tasca d'aquest singular director cinematogràfic mereix l'estima i l'ajut de tothom. Sabem que fins ara ningú no els hi ha negat. Al revés, tots els cridats s'honoren a participar en una obra destinada a assolir gran ressò. I seria bo que els films sobre els «Homes dels Països Catalans», ara que tant es parla de cinemes d'«Art i Assaig», arribat el seu dia, trobessin una sortida pública.

P. L.

SERRA D'OR

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

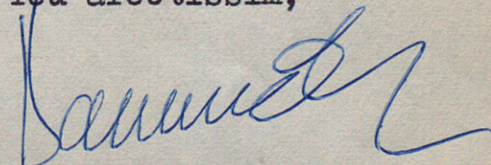
Barcelona, 14 de març 1969

Sr. Antoni Sàbat
Barcelona

Estimat amic:

Et tornem les fotografies de Frederic Mompou i Lluís Millet, les quals, com vam dir-te, serviran per a il·lustrar un article de música corresponent al mes de març. Et regraciem vivament la gentilesa en deixar-nos-les.

Teu afectíssim,

Jordi Sarsanedas.

O.C.

Al Senyor President i Junta Directiva de
l'Orfeó Català
Ciutat

El meu agraïment i el de la meva esposa, per la tan amable felicitació en les nostres Noces d'Or. També el meu agraïment per la recordació de la meva tan antiga vinculació amb l'Orfeó Català.

En efecte, als 8 anys, vaig ser deixeble de l'inoblidable Mestre Millet, qui ademés del seu mestratge m'honorà amb un afecte que tinc sempre present.

Als 10 anys vaig formar part de l'Orfeó Català com a cantaire. I la primera pesseta que he guanyat en la meva vida i que durant molts anys vaig guardar en "paper fí", ho va ser cantant a Sant Felip Neri, en el Cor del Mestre.

Als 18 anys, quan l'estrena de la Missa en Si menor, de Bach a Barcelona, la primera audició la va fer En Macià, però la segona que tingué lloc dies després, jo vaig ser-ne el solista.

I si recordo aquests fets importants en la meva vida de músic, és per que daten de prop de 70 anys els primers i prop de 60 el segon.

Aprofito aquesta ocasió per manifestar com va esser-me grat dirigir El Pessebre amb aquest estimat i admirat Orfeó Català.

Per tants motius, els reitero el meu agraïment.

Seu,

Jordi Casals

Barcelona 17 d'Abril de 1969.

L'ABAT DE MONTSERRAT

D.C.

Montserrat
7 de juny de 1969

Sr. D. Joan-Antoni Maragall
President de l'ORFEÓ CATALA
B A R C E L O N A

Estimat amic:

A vós, a la Junta Directiva de l'Orfeó i a tots els cantaires, us vull agrair les paraules de sentiment que ens heu dirigit per la mort del Pare Anselm Ferrer.

El vostre condol, que expressa de manera tan viva la profunda veneració pel Pare Anselm, gran amic del vostre fundador el Mestre Millet, ens ha penetrat molt endins. Ell ens ha precedit on la fe i l'esperança ens diuen que ens tornarem a trobar junts i feliços. Que l'exemple que ell ens ha deixat de treball, de finor d'esperit i de sentiments joves, ens animi a no defallir en el camí.

Cordialment vostre,

+ Carrià L. Junt

Barcelona 25 juny 1969 D.C.

Distingit Sr. President i amic:

Després de l'acte recent, en el qual fou descoberta la placa commemorativa del guitarrista Miquel Llolet, ha quedat dintre meu un sentiment de gratitud envers vosté i l'Orfeo Català, ja que la seva intervenció ha sigut fonamental en la realització de l'acte esmentat, la col·laboració que he trobat en les persones de la Junta i de l'Adminis-

tracció de l'entitat ha sigut extraordinària.

Prego que consideri aquestes ratlles com una cosa quasi confidencial tal com correspon a la meua humil persona.

Peebi, en especial el President, amb aquest motiu, l'expressió del meu agraïment i sincer aplexi, que faig extensiu a la Junta i Administració de l'Orfeó Català.

El saluda la seva S. i amiga

Riviera Benart
~~de Pradabasta~~

Castellterol 30 de juny 1968

Srs.

Orfeó Català

Barcelona:

En nom de la mare i dels germans us agraïxo l'expressió del vostre condol. Tal com ell, amb honradesa i lucidesa, visqué tan pregonament els problemes de la nostra terra i del nostre món, així desitgem i ens complau comprovar que les seves inquietuds i esforços són seguides i valorades per les entitats de més prestigi cultural de la nostra terra.

Reiterant doncs el nostre agraïment, quedo i quedem tots al vostre servei:

Jordi Galí i Benet

Dolors Masardà 6

Barcelona 17

Barcelona, 3 de juliol de 1969

Senyor
Joan Antoni MARAGALL
President de l'"ORFEÓ CATALÀ"
CIUTAT

Distingit amic,

dos anys a la Junta Directiva del nostre "Orfeó" em van oferir l'oportunitat de viure moments d'una gran carrega emocional que estic segur no oblidaré mai.

De la llarga filera de fets que, seqüència a seqüència, constitueixen la gran pel·lícula d'aquests dos anys, en son nota destacada - amb daurada orla- aquells tenen els cantaires com a principals protagonistes. Tot començà amb aquells -- "Cant de la Senyera" a la Sala d'Assaigs quan, com a nous Directius ens presentàrem a ells; un "Cant" prenyat d'emoció, fort, potent, fugint de les parets del Palau per arribar, com una onada d'esperança, a tots els reconcs del nostre País; tant fort i potent, que no calia alçar la veu, i els que ho feren fou -n' estic segur- per tal de vèncer llur pròpia emoció...

Després, Ginebra, aquell "Pessebre" ofert al món... Les notes de "la Sardana de les Monges", quin ressó encara deu surar damunt les aigües quietes i blaves del Lac Lemán!

Les primeres interpretacions públiques del "Cant de la Senyera" després de... tant se val després de què!

Els pobles de tot el nostre País rebent l'impacte emocional de les veus dels cantaires de l'"Orfeó"...

Us puc assegurar, respectat President, que tot això m'ha semblat com un premi excessiu per a mi, fins i tot sabent que m'en tocava només que una part molt petita...

I les Festes de Fí de Curs! Només Blanes i Andorra, amb el seu final oficial al Palau, però suficients per saber tot el que es fa pels cantaires i tot el que - aquests mereixen.

I tants d'altres moments que tots ells ara es barreixen en el meu pensament i - lluiten entre ells volent sortir altra vegada a la vida, tancant-se, però, ells mateixos el camí, formant amb aquesta barreja dins d'una gran tina amb tots els seus colors, la senyera de la Pàtria enlairada cada dia més amunt -però també - més prop de nosaltres- pels cantaires de l'"Orfeó".

Molt gran havia d'ésser l'obstacle que impedís la meua assistència a l'acte que diumenge celebrareu en honor dels cantaires, però aquest obstacle s'ha materialitzat... Volgueu cercar, amic President, el lloc més modest, més insignificant, més anònim de la Festa, en qualsevol moment, i allí hi haurà l'empremta del meu record...

Gràcies als cantaires PER TOT!

Gràcies al Mestre, que tantes vegades m'ha fet objecte de la seva simpatia!

Gràcies a la Junta Directiva per l'esforç que realitzen i que tots hem d'agrair!

Gràcies a vos, senyor President, gran Capità del vaixell de la nostra tradició en tant difícils singladures...!

Com a soci de l'"Orfeó", com a Català, a tots, gràcies!

VISCA L'"ORFEÓ CATALÀ"! VISCA CATALUNYA!

Saltor

3-VII-69

P. Gràcia, 77, pral.
Barcelona - 8

Sr. Pt. de l'ORFEO CATALÀ
CIUTAT.

Benv. Pt. i amic: Acabo de rebre l'~~esclatant~~ missatge que, amb la teva firma i la del diligent i expressiu Sri., l'admirat J.M. Rovira Artigas, m'ha estat tramès en data d'ahir. Coincidí precisament amb comunicació del Cònsol Gral. de França, demanant-me que li proposi data, hora i llista d'invitats per a la imposició de la condecoració (probablement la última de les que en podríem dir "promocions Malraux") per la qual em feliciteu; cerimònia que ajorno per a passat l'estiu i a on sereu oficialment convidats. Aquest acord del C.D. del "nostre" Orfeo m'ha emocionat profundament, i m'ha confirmat en la confortant certesa del generós bon record que vers mi seguia professant. A tots, moltes gràcies!.

Ben sempre teu aff. amic i company, que no us oblida.

S. Saltor

Arx. D.C.

J. MARTÍ MARULL

Barcelona 13 de Juliol de 1969

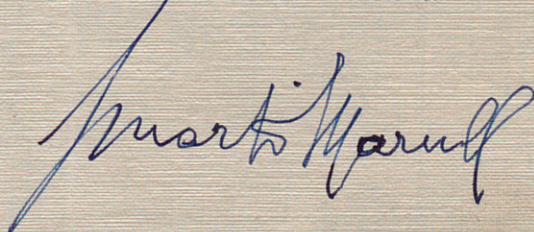
Sr. President de l' Orfeó Catalá

En nom propi, i en el de la nombrosa família de nostra inoblidable Antonia Saneristófol, m' es grat expressar a la Junta Directiva, a els Mestres, i a tot l' Orfeó Catalá, el nostre afecte i reconeixement per l' estimable distinció atorgada a la seva antiga professora, i mes antiga encara, cantaire orfeonista.

Tingueu la convicció, que si del mes enllà es poden materialitzar els actes que s'executen aci en la terra, aquest record que tant afectuosament li feu, a ella que durant tota la seva vida, l' Orfeó Catalá va ésser la seva preocupació, el seu entusiasme, i el seu credo artístic, tindrà uns motius de joia que perpetuarant aquell goig que en vida la feien vibrar a cada nou triomf de nostra gloriosa entitat; i la seva eternitat serà merabellada per la vostra bondad i la vostra recordança.

Emocionat per la vostra atenció, a tots vosaltres, Junta, Mestres, i Cantaires, moltes mercés; i permeteu que en nom seu, us renovi tot el nostre agraïment i el nostre afecte.

Cordialment us saluda

A handwritten signature in blue ink, which appears to read 'J. Martí Marull'. The signature is fluid and cursive, with a long horizontal stroke at the beginning.

D.C.

Barcelona 13 juliol 1969

Ja Jordà Maragall President de l'orfeu Català

Benvolgut amic

Realment, l'amistat del meu marit envers
l'orfeu, era molt antiga i fermament arre-
lada per l'afecte i l'admiració i bona
amistat ja sempre havia professat per
l'augurat mestre J. M. M. i que ara
tenia per el seu fill, el Mestre J. M. M.,
i se ben bé fins a quin punt era correspon-

en afecta i aprecia humana i artís-
ticament

Profundament emocionada per les
vostres ratlles, volguem bon amic tres-
metre a tota la junta Directiva Me'tros,
i cantaires de l'orfeo català, el testu-
moni del meu agrai't spectra

Maria Carbonell de Maria

A. PEDRO-PONS

CATEDRÁTICO DE MEDICINA

MALLORCA. 293. PRAL.

BARCELONA -9

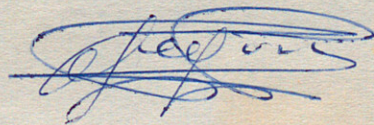
17 Juliol de 1969.

Dr. Joan Margall - President de l'Òrfeu Balear.

Honorable Sr. President i benlloegut amic: Li agraeixo la seva personal
atenció i la de l'entitat que vostè representa, en l'acte de lliurament
d'una medalla en el H. Colom de la nostra ciutat.

Volria, estimat President, que vostè expressi en nom meu, a
la Junta Directiva de l'Òrfeu Balear, el meu agraiement, per l'act
preu de forma col·lectiva.

Apropto l'ocasió per a expressar-li l'agradament la
meua lliacament i sincer afecte

Wells
23-VIII-67

Melusa O.C.

LOS PRIMEROS AÑOS DEL "ORFEÓ CATALÀ"

SONIDO: Orfeó Català.

LA. Una de las instituciones musicales más firmemente enraizadas en la vida de Barcelona y en el corazón de los catalanes es el "Orfeó Català". Su solo nombre lleva anexo un mundo de historia popular de trabajo, de entusiasmo y de fe.

El "Orfeó Català" ha cosechado, para Barcelona y para España, laureles por doquiera ha ido y es, hoy por hoy, el bastión indiscutible del sentimiento popular de la región catalana a través de la música.

LA. Del mismo modo que al hablar de Barcelona es imprescindible referirse al "Orfeó Català", al hablar de éste resulta imposible no hacer referencia al nombre de uno de sus fundadores que vertió en él toda su humanidad y su amor al trabajo. Nos referimos a Luís Millet (1867-1941), que fue director del mismo desde 1891 hasta su fallecimiento.

En 1891 el "Café Pelayo" animaba sus veladas con música cuya interpretación corría a cargo de un cuarteto. Uno de los componentes del conjunto instrumental era un joven llamado Luís Millet y otro concurrente habitual a estas veladas era un músico, también joven, llamado Amadeo Vives (1871-1932).

LA. Estos dos hombres junto con media docena de amigos fueron los fundadores del "Orfeó Català". El día 7 de octubre de 1891 se aprobó el reglamento de la nueva entidad. Los primeros maestros que tuvo el orfeón fueron Luís Millet, Amadeo Vives, J.E. Tort y José M. Comella. La primera sede social del nuevo coro estuvo en la calle Lladó, en el corazón de la Barcelona antigua.

Tal vez resulta de interés, antes de seguir adelante, conocer las causas determinantes para la creación de la entidad que nos ocupa, a través de las palabras del propio maestro Millet:

LA.

"Era el año de la Exposición, el 1888, de grata memoria, cuando oí, con motivo de los certámenes que se celebraban, algunos orfeones extranjeros. La manera de cantar de aquellas agrupaciones fue para mí una revelación. La tradición del bello cantar se había perdido en nuestra tierra. De mí sé decir que jamás había oído, tanto en el templo como en el teatro, ninguna masa coral que me hiciese sentir el gozo que es capaz de producir la voz humana tratada en conjunto. La voz humana es el instrumento musical por excelencia; es el único que está en contacto con el alma. Es la servidora directa del espíritu. El corazón le da calor, el pecho vibración, la cabeza la eleva, la dulcifica; el espíritu, dentro de su casa, abre los ventanales para recibir frescores de los campos soleados y efluvios de primavera."

LR.

La primera actuación pública del orfeó tuvo lugar en un concierto organizado por el maestro Nicolan que se celebró el 5 de abril

de 1892 en la Sala Bernareggi y en el que interpretaron el Ave Verum de Mozart y Boda d'auçells de García Nobles. Pronto se enfrentó, decidido, con obras de mayor envergadura y el 17 de octubre de 1892 ofrecieron al público la escena de la Consagración del Graal, de la ópera "Parsifal" de Wagner y la "Marcha Fúnebre" del "Hamlet" de Berlioz.

Las actividades del Orfeón, siempre en sentido ascendente, tratan de afianzar el prestigio que su infatigable y entusiasta labor le proporcionan. En enero de 1895 da un memorable concierto dedicado a Grieg, con tan gran éxito que puede decirse que de aquí parte la popularidad y los triunfos que, desde entonces, le han acompañado por doquier.

LA.

Durante los primeros años de su carrera, el coro estaba formado solamente por hombres. En 1895 se agregó la sección de niños y en 1896 la de señoritas. En este último año, concretamente el día

11 de octubre, fue solemnemente bendecida la bandera-enseña del orfeón en el Santuario de Ntra. Sra. de Montserrat.

3 Las constantes actuaciones del Orfeó Catalá que no se limitaban a nuestra ciudad, sino que abarcaban toda Cataluña, impiden una reseña detallada en este breve esbozo histórico.

Los días 20, 21 y 22 de noviembre de 1897 tuvo lugar en Niza el Concurso Internacional de Orfeones, al que concurrió el que aquí nos ocupa.

IB. Una curiosa nota, que hoy nos puede parecer de carácter más bien anecdótico se publicó en "La Vanguardia" de 21 de marzo de 1900. Dice así: "Como ya era de prever, se presenta en el local social del "Orfeó Catalá" (instalado entonces en la señorial casa Mexó de Plaza de San Justo) el agente ejecutivo del Fisco con objeto de embargar al "Orfeó" por creer éste que no debe satisfacer la contribución

industrial que se le exige en concepto de Academia de Música".

A finales de 1901 el "Orfeó Catalá" realiza un viaje a Montpellier, Marsella y Perpignan, ciudades todas en las que obtiene grandes éxitos. Nuevamente en Barcelona da un concierto del que nos informa "La Vanguardia" del 10 de diciembre de 1901, señalando que fue una continuación de los triunfos obtenidos en las mencionadas ciudades francesas.

LA. No ya solamente los deseos del Orfeó Catalá sino las propias necesidades derivadas de sus actividades siempre crecientes, dieron lugar a que se pensase en la construcción de un local que, además de constituirse en sede oficial de la entidad fuese una digna sala de conciertos para Barcelona. El proyecto fue confiado a un notable arquitecto, Luís Doménech Montaner^y el día 15 de febrero de 1908 se inauguraba solemnemente el "Palau de la Música" que ha sido desde entonces la sede de la vida coral barcelonesa.

LR.

Otro gran acontecimiento en la vida del Orfeoó fue la interpretación de la Misa en sí menor de Juan Sebastián Bach que tuvo lugar durante el año 1911. Debido al éxito obtenido con esta obra y como homenaje a la ingente labor realizada por el Orfeoó Catalá le fue o ofrecido un homenaje del que da cuenta "La Vanguardia" en su edición del 18 de marzo de 1912. También en 1912, el Orfeoó realizó una gira artística a Madrid, donde dio cuatro conciertos (tres en el teatro Real y uno en el Novedades) que alcanzaron gran éxito.

M U S I C A :

LR. Han escuchado Vdes. un trabajo del Sr. D. Pedro Voltes Bou titulado:

LA. "Los primeros años del "Orfeoó Catalá".

LR. Oigan a continuación:

LA. "Recherdo de las fuentes históricas de Barcelona".

LR. Por Dª Carmen Ferrnau de Bruse.

M U S I C A :

Sra. de
JOSEP NOSÁS I JANÉ

Passeig Prim, 38, 2.º, 5.º

Telèfon 30 3148

REUS, a 26 de agosto de 1.969.-

" PALAU DE LA MUSICA "
Administraciòn.
C/. Alta de San Pedro
BARCELONA

Muy Sres. mios:

Me dirijo a Vds. con el fin de rogarles, si es posible, informaciòn sobre lo siguiente:

Este otoño, tenemos intenciòn de asistir a alguno o varios conciertos del Palau y no sabemos de que modo, o sistema, se logran localidades para tal fin. Les agradecería nos detallen si es por asociaciones, abonos, en taquilla, etc. Seguidamente haríamos las gestiones oportunas con su acertada direcciòn.

Muy agradecida, les saluda atentamente

Mi esposa Canario

Pelau

2 de setembre 1969.

AS/mim.

Sra. de
JOSEP NOSAS I JANÉ
Passeig Prim, 38 - 2.5.
R E U S
/Tarragona

Distingida senyora:

Hem rebut la seva atenta carta del dia 26 d'agost. Els adjuntem un programa del VII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA en el qual estan ressenyats els concerts i els preus. Poden encarregar-nos per carta o per telèfon les entrades que desitgin i és amb molt de gust que els farem les reserves oportunes.

En aquesta avinentesa els saluda ben atentament,

ANTONI SABAT TUBELLÀ
Administrador

at.

Ernest Cell

Barcelona, 12 septembre 1969

Sr. D. Joan Antoni Maragall
President de l'ORFEO CATALA
C i u t a t .

Respectat President i estimat amic :

Rebo ara la convocatòria
per la reunió en sessió ordinària de la Junta Directiva de l'Or-
feó que tindrà lloc el proper dilluns dia 15 a les 7,30 de la
tarda, i lamento vivament no poder assistir-hi donchs, el mateix
dilluns 15 a les 5 de la tarda surto cap a Mallorca.

La importància dels assumptes a tractar fa que em dolgui
mes el no poder concórrer a la reunió.

Aprofito aquesta carta, per a delegar en la Presidència
el meu vot a tots els efectes que procedeixin.

Amb aqs meus afectuosos records per a tots els companys de
Junta, et saluda molt afectuosament el teu bon amic i consoci,

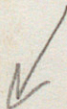
SPOT - CHAMPANY
15-345M

ANTONIO JOVER DALMAU

JEFE DE PRODUCCIÓN

Diplomado en París en Técnicas de Cine y TV

Representante de «ECLAIR» de París

Despacho:

ESTUDIOS ROYAL - Tels. 229 08 15 - 229 04 60

Cartellá, 77 - BARCELONA-16

Particular:

Av. Rep. Argentina, 47 - Tel. ~~227 02 02~~

BARCELONA - 6

212 15 28

Lluís Albert i Rivas

Saluda

el Sr. Joan Maragall i, en nom de la Comissió Organitzadora, familiars i propi, agraïex i s'honora doblement amb l'adhesió a l'Homenatge a Victor Català del passat dia 14, rebuda de l'Orfeó Català, glòria i orgull de la nostra terra i del seu President, d'illustre nissaga tan vinculada pel seu cognom a l'Empordà i a la sardana.

Aprofitant l'avinentesa per a oferir-li el testimoni de la seva consideració més distingida.

L'Escala, 22 de setembre del 1969

Srs Maragall i Rovira Artigas
Barcelona.

A la Junta Directiva del Orfeó Català
agraïso vivament l'adessió tant car-
dial i sincera a l'homenatge que Bar-
celona va dedicar a la memòria del
meu espòs (a.c.s. Ell va estimar sempre
a l'Orfeó Català, va assistir hi sempre
amb una il·lusió i admiració fervent
i sempre va respectar aquesta Entitat

extraordinaria. Casa de Santa Vitali-
litatg.

Recordant la senyera que els
acompanya queda de vostres afirma

D. Miralbell Vda de
Fcoig Raventós

Barcelona - 21 - Oct - 69 -

Madrid, 20 de noviembre de 1.969

El Ministro de la Gobernación

Sr. Don Juan Maragall Noble
Presidente del "Orfeó Catalá"
B A R C E L O N A

Mi querido amigo:

Correspondo a su amable escrito de fecha 15 del actual, en el que me traslada el acuerdo adoptado por la Junta Directiva del "Orfeó Catalá", de felicitar me con motivo de mi nombramiento para el cargo de Ministro de la Gobernación.

Le ruego tenga usted la bondad de trasladar mi sincera gratitud a todos los miembros de dicha Junta por esta nueva prueba de buena voluntad.

Hago votos muy sinceros para que el "Orfeó" siga en su línea de continuos éxitos artísticos para prestigio de Barcelona, de Cataluña y de España.

Con mi reiterada gratitud, reciba también un saludo de su buen amigo

Fdº: Tomás Garicano Goñi

Barcelona, 27 de novembre de 1.969

Sr. Josep Mª Rovira Artigues
Secretari de l'ORFEO CATALA
Ciutat

He rebut el seu Ofici del 15.11.69, que em transmet el condol de la Junta de l'Orfeó Català.

He d'agraciar emocionadament aquest condol i les paraules dedicades a la fidelitat, entusiasme i adhesió del meu espòs (a.C.s.) al servei del Palau, que, ho poden creure, eren veritablement autèntiques i sentides; a la vegada que puc dir-los també el bon record que ell sempre va conservar dels llargs anys passats a la Sala de l'Orfeó i de l'honor d'haver-li pertocat el servei de la llotja de la Junta, que el feia sentir-s'hi encara més unit i amb més estimació envers vos-tès, que tantes proves li donaren de deferència i afecte.

Els dono les gràcies de tot cor pel seu condol, i els prego que acceptin el més respectuós afecte de la seva atta. s. s.

Edela Lomaguera

PORTE GRATUITO

TELEGRAMA

JOAN ANTONIO MARAGALL AMADEO VIVES 1

Mod. Tg. 2.-Rivadeneira. S. A.

Recibido de

1130

NOTA IMPORTANTE: El Estado no acepta responsabilidad alguna respecto al servicio de la telegrafía.—Los errores cometidos por el telégrafo no dan lugar a indemnización de ningún género. (Art. 441 R. de S.)

Se adoptan las precauciones posibles para la mayor rapidez y fidelidad en el curso de los telegramas.

***** 16074 BARCELONA MADRID 2061 16 6 1100 =

DE PLAZAMIENTO MADRID IMPOSIBILITA ASISTENCIA ACTOS MEMORIA MESTRE FUNDADOR = GASULL

Senyors de la Junta de l'Orfeo Català

Senyors:

En aquest moment que hom s'hi està fent
en la mamoria part de la vida i mort de la seva
estimada mare (a. e. l.) s'hi ha sigut molt agradable
rebrer el testimoni dels sentiments de condol de la
Junta de l'Orfeo Català, de la que ella tant estimava.

En nom meu, com també de la meua família
us exten agraïts i us donem les gràcies.

La vostra affme.

Joaquima Calvo Saló

Barcelona 22 Gener 1970